

LBRIS

We know
books

ISABELLE BROOM

Escapada



LBPRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BROOM, ISABELLE

Escapada / Isabelle Broom. - București : RAO Distribuție, 2022

ISBN 978-606-006-770-2

821.111

RAO Distribuție

Str. Bârgăului nr. 9-11, sect.1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

ISABELLE BROOM

The Getaway

Copyright © Isabelle Broom 2020

Toate drepturile rezervate

Escapada

Copyright © RAO Distribuție, 2021

Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză

Maria Adam prin Lingua Connexion

2022

ISBN 978-606-006-770-2

Tipar: ARTPRINT

E-mail: office@artprint.ro

PARTEA ÎNTÂI

1



Asemenea celor mai mulți oameni, Kate Nimble era conștientă că viața trebuie să-ți treacă prin fața ochilor în momentele dinaintea morții. Dar nu știa că și opusul era adevărat. Că totul încetinea într-un ritm chinuitor atunci când erai probabil mai viu ca niciodată până atunci.

Fiecare notă a cântecului pe care îl aleseseși anume.

Fiecare expresie de pe fețele întoarse în sus ale prietenilor și familiei tale.

Și fiecare secundă în care bărbatul pe care adineaori îl ceruseși de soț nu răspundea cu „da“.

Kate se forță să se concentreze asupra lui James. Avea gura deschisă, fără îndoială din pricina unui amestec de șoc și stânjenală. La fel ca ea, părea să-și fi pierdut capacitatea de a vorbi. Numai de-ar fi lovit-o și pe ea boala asta mai devreme – înainte să fi tras scaunul acela, să se fi urcat pe el și să fi atras atenția celor prezenți.

– Eu, ăă... James gesticula neajutorat; brațul ridicat, flasc ca un steag îmbibat de apă.

Kate știa că ar trebui să se miște, că ar trebui să spună ceva – *orice*; să coboare de pe soclul acela al rușinii. Dar nu

putea. Avea plumb în mâini și picioare, picioarele încremenite în loc.

– Cred că... Vreau să zic că..., continuă James. Părea lipsit de puteri.

Kate începea să tremure. Avea senzația că acele colțuri familiare ale sălii murdare a barului se strângeau în jurul ei. Câțiva ridicaseră telefoanele; ramificațiile gestului ei erau prea groaznice ca să se gândească la ele.

– Scuzați, dați-vă la o parte, vreau să trec.

Altă voce, aspră, dar mângâietoare. Cea mai bună prietenă a lui Kate, Robyn, își croise drum prin semicercul de oaspeți și se apropia în viteză.

– Hai, zise ea întinzând mâna. Coboară de acolo.

Un suspin se opri în gâtul lui Kate și se forță să-l elibereze râzând.

– Scuze tuturor, strigă ea, înfigându-și călcâiele în tivul fustei în timp ce Robyn pe jumătate o ridică, pe jumătate o trăgea de pe scaun. Era doar o glumă.

Îndrăzni să arunce o privire spre James, dar iubitul ei privea în pământ.

– Era doar o glumă, repetă ea cu vocea găuită în vreme ce Robyn o trăgea spre hol.

– Nu plânge, o rugă prietena ei.

– Nu plâng, spuse Kate, dar simțea că lacrimile se apropiau.

– Poate James nu te-a auzit bine, continuă Robyn pe tonul robust al femeii care se străduiește să o convingă nu doar pe cea căreia i se adresa, ci și pe ea însăși. E clar că nu se aștepta. Poate avea el un plan să te ceară de soție, așa că l-a copleșit brusc regretul că nu a apucat s-o facă el primul?

Kate tremura.

– Vestea bună, zise prietena ei cu seriozitate, este că nu a zis nu, de fapt, nu-i așa? Își răsucea o șuviță de păr negru pe deget în timp ce vorbea, iar pe figura ei palidă se citea îngrijorarea.

Poate voia să fie un moment intim. Adică, nu prea-i place lui să atragă atenția, nu-i așa? Asta trebuie să fie – e pur și simplu jenat.

Kate își adună buzele să-și stăvilească lacrimile. Groaza, ca lava topită, i se aduna în piept.

James nu spusese nu. Dar nu spusese nici da.

– Să mă duc să-l chem? o întrebă Robyn. Pe urmă, când Kate nu răspunde: O să râdeți amândoi imediat de chestia asta, o să vezi.

Un act de încredere. Așa își numise Kate planul. Își îngăduise să creadă că avea să primească ce-și dorea de la James dacă-și făcea curajul să i-o ceară. Dar nu o făcuse cum trebuia; ar fi trebuit să-l ceară în ultima zi din februarie, într-un an bisect. Nu în mijlocul unui aprilie oarecare. Acestea erau regulile. Nu reușise să facă nici măcar un lucru atât de simplu.

Proastă, proastă, proastă.

Ușa spre coridor se deschise și ieși James, cu o expresie chinuită pe față.

– Ești în regulă? întrebă el.

– Sunt bine, răspunde Kate, încrucișându-și brațele pe piept. Nu-i nevoie să te uiți așa la mine.

– Așa, cum? El făcu un pas șovăitor în față.

– De parcă sunt o bombă nedetonată care ar putea să explodeze în orice moment.

– Eu credeam că tu..., începu el, însă Kate pufni pe nas.

– Ți-am zis, sunt bine. OK, m-am urcat pe un scaun în fața tuturor cunoscuților noștri, chiar în ziua când am împlinit treizeci de ani, și te-am întrebat dacă vrei să te căsătorești cu mine. La care tu nu ai răspuns nimic. N-ai scos nici măcar un cuvânt coerent. Așa că, da, sunt grozav de bine, James; n-am fost nicicând mai bine.

– Te rog, nu te supăra, zise el, în timp ce Kate se forța din nou să-și ascundă tremurul trădător al buzei de sus. Aș fi vrut doar să-mi spui că plănuiai chestia asta; atunci aș fi putut să...

– Scopul unei cereri surpriză în căsătorie este să fie o surpriză, ripostă ea. Voiam să fie ceva romantic.

– Știu, știu. James părea incapabil să se uite la ea; întorcea ochii spre pământ, spre caloriferul de pe perete, la degetele pe care și le răsucea agitat. Nu voiam să fac acum chestia asta, murmură el. Dar poate ar trebui. Nu știu.

Kate nu-și dădea seama dacă vorbea cu ea sau cu el însuși, așa că rămase tăcută, studiindu-l în timp ce se străduia să potolească lupta interioară care se dădea în sufletul lui.

– Poate e mai bine că s-a întâmplat așa, zise el într-un târziu.

– Da?

Speranța înflori ca un balon în spațiul dintre ei.

– Da, răspunse el precaut. Pentru că m-a ajutat să-mi dau seama că trebuie să fiu sincer cu tine despre cum stau lucrurile. Știi, între noi doi.

– Ce-i cu noi doi? Stomacul lui Kate tresălta neplăcut.

– Păi... James se opri să tragă adânc aer în piept. Lucrurile nu sunt în regulă de ceva vreme. De când am aflat de... Păi, chestia e că ne-am îndepărtat de momentul acela. Nu se uita la Kate în timp ce vorbea, ci la încălțări – adidașii aceia mai albi ca zăpada pe care îi curăța de fiecare dată când îi purta, deseori folosindu-se pentru asta de șervețelele ei demachiante din dulăpiorul din baie.

– Ne-am îndepărtat? Kate se strâmbă. Nu, nu-i adevărat.

– Hai, Kate, știi bine că așa e.

– Atunci, ce înseamnă asta? răspunse ea. E felul tău de a-mi spune că trebuie să rezolvăm niște probleme? Sigur că da, James, toate cuplurile au probleme din când în când și, după tot ce-am trăit de curând, e de înțeles că te simți, nu știu, detașat de mine. Asta e? Pentru că o putem rezolva.

James nu spuse nimic; doar tresări.

– O, Doamne. Kate își duse mâna la gură. Nu e? Nu e asta problema? Doar nu mă părăsești?

O grimasă.

– N-o spune așa. O faci să pară de parcă te arunc în stradă.

– Păi, e cam același lucru.

Tonul lui Kate devenea tot mai strident, dar nu se mai putea controla – nu mai voia să-l controleze. În mod straniu, se simțea de parcă își părăsea corpul și acum era cocoțată pe calorifer, alături de ei, privind fără să ia parte la mascarada asta. Pentru că asta trebuia să fie. Era imposibil ca James să spună asemenea lucruri.

– Mă tem că niciunul nu va reuși să obțină ce-și dorește dacă rămânem împreună, zise el, privind în sus când ea nu răspunse imediat. Știi asta la fel de bine ca mine.

– Nu știu. Nu știu așa ceva.

Poate că nemulțumirea ei era la fel de dură ca macadamul, însă neliniștea o dărâma acum ca un buldozer. Kate se trezi brusc copleșită de un val fluctuant de greață.

– Nu e nevoie să ne căsătorim, spuse ea în grabă, apucându-l de mână. Suntem bine și așa, doar m-am lăsat dusă de val, m-am speriat că împlinesc treizeci de ani și că am pierdut încă o slujbă nenorocită. M-am hotărât să te cer în căsătorie acum o jumătate de oră. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap înainte. Și chiar sunt fericită așa cum suntem, insistă ea, tăindu-i vorba când el încercă să spună ceva. Putem să reparăm tot ce crezi tu că nu merge. Nu putem să renunțăm pur și simplu, James, zise ea ferm, strângându-i degetele cu ale ei. Am ajuns atât de departe, nu-i așa? Opt ani trebuie să conteze.

– Nu-i o renunțare, zise el, luându-și o mână din ale ei ca să și-o treacă repede prin părul rărit din creștetul capului. „Porțiunea în stilul Prințului William“, așa o numea Kate. Era singura parte a iubitului ei care părea vulnerabilă și ea iubea chestia asta – îl iubea pe el.

– Nu spun decât că e timpul să acceptăm realitatea, continuă el. Știi că ai încercat – amândoi am încercat; am încercat amândoi

din răspuseri, de foarte mult timp deja. Dar tocmai asta e; n-ar trebui să fim nevoiți să încercăm. N-ar trebui să fie atât de greu.

Vorbea atât de încet încât Kate trebui să se aplece în față ca să-l audă. Petrecerea continuase, din câte se părea, în ciuda scenei pe care ea o provocase.

– Nu e ca și cum unul din noi a făcut ceva ca să-l rănească pe celălalt, zise James, vorbind ca să se convingă și pe el, nu doar pe Kate. Nu există niciun motiv să nu rămânem prieteni.

Își trase ușor cealaltă mână, lăsând mâinile lui Kate reci și lipicioase.

Cine era omul ăsta care stătea în față ei, spunând asemenea lucruri, dând asemenea lovituri? Arăta și vorbea și chiar mirosea ca James, dar cum putea fi aceeași persoană?

– Dar mă rănești; mă rănești chiar în clipa asta, șopti ea, gândindu-se deznădăjduită la planurile pe care și le făcuseră și la casa pe care o împărțeau, cu colecția de afișe de film înrămate, cu pernuțele împrăștiate și cu gresia colorată din bucătărie. Se gândi la fotografia de pe peretele din living și văzu cuplul zâmbitor din ramă: el - înalt, zvelt și serios, ea - cu rotunjimi, cu părul vâlvoi și zâmbind. Momentul acela surprins în fotografie devenea deja mai puțin substanțial decât o amintire; era dragostea lor surghiunită în trecut.

– Dar e ziua mea, spuse ea cu vocea stinsă. Nu poți să te desparti de mine de ziua mea.

James arăta rușinat.

– Nu am plănuit chestia asta, să știi. Voiam să aștept câteva săptămâni, pe urmă să zic ceva.

Kate îl privi în tăcere cum se chinuia să spună următoarele cuvinte.

– Dar pe urmă te-ai dus acolo și... știi tu. Nu mă așteptam la asta, cu siguranță. Adică, cum aș fi putut să mă aștept? Credeam că dacă o femeie cere un bărbat în căsătorie, o face într-un an bisect.

Kate împinse supărată buza de jos în sus.

– În fine, continuă el. Ideea e că știam, de îndată ce ai spus cuvintele acelea, că nu mai pot să te mint. Lucrurile au devenit brusc foarte clare.

– Lucrurile? întrebă ea încet, uitându-se cu ochii goi la o bucată de tapet scorojit.

– Viețile prietenilor noștri merg înainte și simt că noi rămânem în urmă, zise James. Părea să-și aleagă vorbele acum cu o grijă delicată și se tot oprea să-și dreagă vocea.

Kate se simți brusc copleșită de nevoia absurdă de a țipa la el că nu-și acoperea gura, dar știa că dacă începea să țipe nu se mai putea opri.

– Nu dau vina pe tine.

Dar asta făcea. Era vina ei. Din ei doi, ea era cea care eșuase.

Kate începuse să tremure; nu mai putea sta locului și a început să se plimbe încoace și încolo pe coridorul îngust, cuprinsă de agitație. Era o fereastră la capătul opus, iar cerul de dincolo de geam se vedea negru ca cenușa.

– Cred că ar trebui să rămân la ai mei în seara asta, zise James, îndepărtându-se încet de ea.

Kate își înghiți încă un suspin.

– Te rog, nu. Hai să ne mai gândim măcar în noaptea asta. Nu e nici momentul, nici locul potrivit pentru discuția asta – părinții noștri sunt alături, pentru Dumnezeu. Toți prietenii noștri sunt aici.

James se opri în dreptul ușii de la sală. Faptul că petrecerea continua încă părea o trădare în ochii lui Kate. Universul trebuia să se oprească, așa cum se întâmplase cu lumea ei care se prăbușea..

– Îmi pare rău, începu el, dar Kate clătină din cap, ignorându-i cuvintele. Își udă vârful degetului arătător și începu să frece cu furie o pată lipicioasă de pe pervazul geamului, crezând că, dacă stătea în locul acela și curăța pata, nu-l va

vedea plecând; nu-l va vedea spunându-le oaspeților ce se întâmplase și nu va ști când va coborî scările și va dispărea în noapte fără ea.

Abia când auzi ușa închizându-se se opri; abia când auzi vocile înăbușite se prăbuși și nu se lăsă pradă lacrimilor decât după ce simți brațele lui Robyn în jurul ei.

2



Ca un bolovan care se prăvălește pe versantul muntelui, viața continuă ca întotdeauna. Numai că, în timp ce restul oamenilor din lume își vedeau de treburile zilnice, făcând duș, îmbrăcându-se și făcând naveta la locurile lor de muncă, Kate rămase acolo unde se refugiasse în noaptea petrecerii, în casa părinților ei, cu o cuvertură trasă peste față.

Cu puțin timp înainte, când încă mai avea un iubit, un viitor, un scop, Kate reușise să râdă de faptul că fusese disponibilizată. Din nou. Acum, nu i se mai părea deloc amuzant – nimic nu mai părea așa. Făcuse tot posibilul să râdă în hohote și des toată viața ei, crezând că era cel mai simplu remediu pentru majoritatea lucrurilor care o făceau să sufere și fusese mereu capabilă să se autoironizeze. Dar de când o părăsise James, abandonând relația lor cu ceva ce părea doar o privire scurtă în urmă, Kate nu suporta să zâmbească, darămite să-și adune energia ca să râdă. Îi era dor de asta.

Kate auzi scârțâitul pașilor cuiva în fața dormitorului și închise ochii, dorindu-și să nu bată la ușă, oricine ar fi fost. Era epuizant să pretindă că nu era afectată; nu știa dacă era în stare să se prefacă în continuare, așa cum făcea cu părinții ei de când

se mutase în casa lor în urmă cu o săptămână. Mama ei, care era retrasă din fire și-și cerea mereu scuze, nu făcuse altceva decât să o bată încet pe umăr pe Kate și să spună întruna cât de rău îi părea că se terminase, în timp ce tatăl ei – de la care Kate moștenește veselia încăpățanată în ciuda greutăților – oferea platitudini glumețe despre „peștii care mai sunt în baltă”. Kate aprecia eforturile lor, dar niciunul nu-i aducea prea multă alinare. Ce-i trebuia ei era un plan – o strategie să-și recâștige iubitul și, prin urmare, fericirea.

– Nims, te-ai trezit?

Kate deschise ochii. O singură persoană îi spunea așa, folosind porecla prescurtată de la numele ei de familie. Dar el nu era în țară.

Ușa se deschise puțin de tot și, când lăsă cuvertura mai jos, Kate exclamă surprinsă și încântată când văzu cine stătea în cadrul ușii.

– Toby! Ce faci? Cum de ești aici?

– Nu știu dacă ai auzit, răspunse fratele ei, dar în ziua de azi au niște chestii care se cheamă avioane. Niște mașinării mari și cilindrice cu aripi și motoare care transportă oamenii în zbor dintr-o țară în alta.

– Nostim, replică ea, apoi izbucni în plâns.

Toby se așeză pe pat și o îmbrățișă pe Kate. Era plăcut, pentru o clipă, să se simtă îngrijită și protejată. Dar de îndată ce simți recunoștința aceea, apărură și vinovăția. Ura faptul că se purta așa; că era incapabilă să-și controleze emoțiile.

– Sunt bine, zise ea răgușită, trăgându-se încet din îmbrățișare. Sincer, sunt doar obosită, atâta tot.

– Poate i-ai păcălit pe mama și pe tata, o muștră el, în timp ce Kate se ștergea bosumflată la ochi, dar eu văd ce se întâmplă aici de fapt, Nims, cu mine nu trebuie să te prefaci.

– Nu mă prefac, ripostă ea, deși nu prea insistent. Doar că nu vreau să îngrijorez pe nimeni.

Toby se încruntă.

– Eu sunt fratele tău mai mare, așa că îngrijorarea vine la pachet.

– Da, dar...

– Dar, nimic. Lasă-mă pe mine să-mi bat capul cu grija mea pentru tine.

– Nici măcar nu-s sigură că are sens, zise ea, iar el râse.

– Aproape sigur nu, dar măcar confuzia asta te-a oprit din plâns. Băgând mâna în buzunarul hainei, Toby scoase un KitKat. Câte două degete la fiecare?

Kate, care abia dacă mâncase ceva de la ziua ei, clătină din cap.

– Ei, hai, o îndemnă el, desfăcând ambalajul. Nu trebuie să le mănânci; păstrează-le ca să-l saluți pe James cu două degete când îl mai vezi.

– E prea devreme pentru glume, îi spuse ea, ridicându-și genunchii la bărbie și cuprinzându-și picioarele cu brațele.

Dormitorul care fusese cândva al ei era acum cameră de oaspeți; posterele însemnate cu ruj cu Take That și McFly dispăruseră de mult de pe pereți. Mama lui Kate, probabil încercând să o înveselească pe fica ei abătută, scosese de undeva cuvertura veche cu Micii Ponei și adusese cele mai dragi plușuri ale lui Kate din pod. Departe de-a o consola însă, aranjamentul acela copilăros îi întorcea stomacul pe dos de uimire. Avea treizeci de ani; nu așa trebuia să se desfășoare viața ei.

– Aș fi vrut să vin la petrecerea ta, zise Toby cu regret în glas. Surioara mea nu împlinește treizeci de ani în fiecare zi, nu? Ar fi trebuit să dau naibii renovarea hostelului și să iau avionul. Dacă aș fi făcut asta, adăugă el cu vocea mai aspră, poate tâmpitul ăla s-ar fi gândit de două ori înainte de-a se despărți de tine de ziua ta. Cine face așa ceva?

– A fost vina mea, zise Kate posacă. Eu l-am pus într-o situație dificilă; eu am făcut presiuni asupra lui să ia o decizie pe care